

ความเห็นส่วนตัว
ของ นายนครินทร์ เมฆไตรรัตน์ ประธานศาลรัฐธรรมนูญ

คำวินิจฉัยที่ ๑๗/๒๕๖๗

เรื่องพิจารณาที่ ๒/๒๕๖๗

วันที่ ๑๐ เดือน กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๖๗

ระหว่าง { ศาลแพ่ง

ผู้ร้อง

ผู้ถูกร้อง

ประเด็นวินิจฉัย

ประเด็นที่หนึ่ง พระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๒๔๓ และมาตรา ๒๔๔ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๒๙ วรรคสอง หรือไม่

ประเด็นที่สอง พระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๓๑๗/๑๓ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ วรรคหนึ่ง หรือไม่

ความเห็น

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “การตรากฎหมายที่มีผลเป็นการจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลต้องเป็นไปตามเงื่อนไขที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ ในกรณีที่รัฐธรรมนูญมิได้บัญญัติเงื่อนไขไว้ กฎหมายดังกล่าวต้องไม่ขัดต่อหลักนิติธรรม ไม่เพิ่มภาระหรือจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลเกินสมควรแก่เหตุ และจะกระทบต่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของบุคคลมิได้ รวมทั้งต้องระบุเหตุผลความจำเป็นในการจำกัดสิทธิและเสรีภาพไว้ด้วย” และมาตรา ๒๙ วรรคสอง บัญญัติว่า “ในคดีอาญาให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยไม่มีความผิด และก่อนมีคำพิพากษาอันถึงที่สุดแสดงว่าบุคคลใดได้กระทำความผิด จะปฏิบัติต่อบุคคลนั้นเสมือนเป็นผู้กระทำความผิดมิได้”

พิจารณาแล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ มีเหตุผลในการประกาศใช้ คือ การพัฒนาตลาดทุนของประเทศที่ผ่านมาได้มุ่งเน้นการพัฒนาตลาดรองซึ่งเป็นตลาดซื้อขายหลักทรัพย์เป็นหลัก แต่ยังขาดการพัฒนาตลาดแรกอันเป็นตลาดสำหรับหลักทรัพย์ออกใหม่

ควบคู่กันไปด้วย ทำให้บทบาทที่สำคัญของตลาดรองในการเป็นตลาดที่สนับสนุนตลาดแรกไม่เกิดประสิทธิภาพอย่างเต็มที่ ด้วยเหตุนี้จึงต้องเปิดโอกาสให้มีการพัฒนาตลาดแรกได้กว้างขวางขึ้นและให้มีตราสารประเภทต่าง ๆ ได้มากขึ้นเพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการระดมทุน นอกจากนี้โดยที่การควบคุมดูแลในเรื่องที่เกี่ยวกับตลาดทุนมีกฎหมายที่เกี่ยวข้องหลายฉบับและอยู่ภายใต้ความรับผิดชอบของหลายหน่วยงานทำให้การกำกับและพัฒนาตลาดทุนขาดความเป็นเอกภาพ ทั้งยังขาดมาตรการที่จะคุ้มครองผลประโยชน์ของผู้ลงทุนได้อย่างมีประสิทธิภาพ สมควรมีกฎหมายและหน่วยงานที่เป็นศูนย์รวมในการกำกับดูแลและพัฒนาตลาดทุนเพื่อให้สามารถดำเนินงานได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น สำหรับมาตรา ๒๔๓ มาตรา ๒๔๔ และมาตรา ๓๑๗/๑๓ ได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๕๙ เนื่องจากพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ มีบทบัญญัติบางประการที่ไม่เหมาะสมกับสภาพการณ์ในปัจจุบัน รวมทั้งยังมีข้อจำกัดบางประการทำให้ไม่สามารถใช้บังคับมาตรการลงโทษทางอาญากับผู้กระทำความผิดที่เกี่ยวกับหลักทรัพย์ได้อย่างมีประสิทธิภาพอันเป็นอุปสรรคต่อการป้องกันและปราบปรามการกระทำความผิดดังกล่าว สมควรปรับปรุงบทบัญญัติบางประการใหม่เพื่อให้สอดคล้องกับพัฒนาการของระบบการซื้อขายหลักทรัพย์และรองรับการเชื่อมโยงระหว่างตลาดทุนทั้งในประเทศและต่างประเทศ รวมทั้งกำหนดให้นำมาตรการลงโทษทางแพ่งมาใช้บังคับแก่ผู้กระทำความผิดแทนมาตรการลงโทษทางอาญาได้ในบางกรณี เพื่อให้การบังคับใช้กฎหมายมีประสิทธิภาพและทำให้ผู้ลงทุนได้รับการคุ้มครองมากยิ่งขึ้น

ประเด็นที่หนึ่ง พระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๒๔๓ และมาตรา ๒๔๔ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๒๙ วรรคสองหรือไม่

ข้อโต้แย้งที่ว่า พระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๒๔๓ และมาตรา ๒๔๔ เป็นบทบัญญัติที่สันนิษฐานให้บุคคลที่มีลักษณะตามมาตราดังกล่าวเป็นบุคคลที่รู้หรือครอบครองข้อมูลภายในที่เกี่ยวข้องกับบริษัทที่ออกหลักทรัพย์ตามมาตรา ๒๔๒ ซึ่งหากมีการกระทำตามมาตรา ๒๔๒ แล้วบุคคลนั้นจะได้รับโทษ บทบัญญัติดังกล่าวจึงเป็นบทสันนิษฐานไว้ก่อนว่าบุคคลมีความผิดอาญา และเป็นการปฏิบัติต่อบุคคลเสมือนเป็นผู้กระทำความผิดก่อนมีคำพิพากษา อันถึงที่สุดแสดงว่าบุคคลใดได้กระทำความผิด และบทสันนิษฐานดังกล่าวยังเพิ่มภาระหรือจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลเกินสมควรแก่เหตุ กระทบต่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของบุคคล และไม่ได้ระบุเหตุผลความจำเป็นในการจำกัดสิทธิและเสรีภาพไว้ด้วย จึงขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ วรรคหนึ่ง เห็นว่า พระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ ได้กำหนดข้อห้ามในการซื้อขาย

หลักทรัพย์ไว้ในหลายประการด้วยกัน โดยข้อห้ามประการหนึ่งนั้นบัญญัติไว้ในมาตรา ๒๔๒ กล่าวคือ ห้ามไม่ให้บุคคลใดซึ่งรู้หรือครอบครองข้อมูลภายในที่เกี่ยวข้องกับบริษัทที่ออกหลักทรัพย์กระทำการดังต่อไปนี้ (๑) ห้ามซื้อหรือขายหลักทรัพย์ หรือเข้าผูกพันตามสัญญาซื้อขายล่วงหน้าที่เกี่ยวข้องกับหลักทรัพย์ไม่ว่าเพื่อตนเองหรือบุคคลอื่น เว้นแต่ (ก) เป็นการปฏิบัติตามกฎหมาย คำสั่งศาลหรือหน่วยงานที่มีอำนาจตามกฎหมาย (ข) เป็นการปฏิบัติตามภาระผูกพันตามสัญญาซื้อขายล่วงหน้าที่ทำขึ้นก่อนที่จะรู้หรือครอบครองข้อมูลภายในที่เกี่ยวข้องกับบริษัทที่ออกหลักทรัพย์ (ค) เป็นการกระทำโดยตนมิได้เป็นผู้รู้เห็นหรือตัดสินใจ แต่ได้มอบหมายให้ผู้ที่ได้รับอนุญาตหรือจดทะเบียนให้จัดการเงินทุนหรือการลงทุนตัดสินใจในการซื้อหรือขายหรือเข้าผูกพันตามสัญญาซื้อขายล่วงหน้าที่เกี่ยวข้องกับหลักทรัพย์นั้น หรือ (ง) เป็นการกระทำในลักษณะที่มีได้เป็นการเอาเปรียบบุคคลอื่นหรือในลักษณะตามที่คณะกรรมการ ก.ล.ต. ประกาศกำหนด และ (๒) ห้ามเปิดเผยข้อมูลภายในแก่บุคคลอื่นไม่ว่าโดยทางตรงหรือทางอ้อม และไม่ว่าด้วยวิธีใดโดยรู้หรือควรรู้ว่าผู้รับข้อมูลอาจนำข้อมูลนั้นไปใช้ประโยชน์ในการซื้อหรือขายหลักทรัพย์ หรือเข้าผูกพันตามสัญญาซื้อขายล่วงหน้าที่เกี่ยวข้องกับหลักทรัพย์ ไม่ว่าเพื่อตนเองหรือบุคคลอื่น เว้นแต่เป็นการกระทำในลักษณะที่มีได้เป็นการเอาเปรียบบุคคลอื่นหรือในลักษณะตามที่คณะกรรมการ ก.ล.ต. ประกาศกำหนด

นอกจากที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๒๔๒ แล้ว พระราชบัญญัตินี้ยังได้บัญญัติให้มีบทสันนิษฐานของบุคคลผู้ซึ่งรู้หรือครอบครองข้อมูลภายในไว้ในมาตรา ๒๔๓ และมาตรา ๒๔๔ ดังนี้ มาตรา ๒๔๓ บัญญัติให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าบุคคลดังต่อไปนี้ เป็นบุคคลซึ่งรู้หรือครอบครองข้อมูลภายใน คือ (๑) กรรมการ ผู้บริหาร หรือผู้มีอำนาจควบคุมกิจการของบริษัทที่ออกหลักทรัพย์ (๒) พนักงานหรือลูกจ้างของบริษัทที่ออกหลักทรัพย์ ซึ่งอยู่ในตำแหน่งหรือสายงานที่รับผิดชอบข้อมูลภายในหรือที่สามารถเข้าถึงข้อมูลภายใน (๓) บุคคลซึ่งอยู่ในฐานะที่สามารถรู้ข้อมูลภายในอันเนื่องมาจากการปฏิบัติหน้าที่เป็นผู้สอบบัญชีที่ปรึกษาทางการเงิน ที่ปรึกษากฎหมาย ผู้ประเมินราคาทรัพย์สิน หรือบุคคลอื่นใดที่ทำหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับข้อมูลภายใน และให้รวมถึงพนักงาน ลูกจ้าง หรือผู้ร่วมงานของบุคคลดังกล่าว ที่อยู่ในตำแหน่งหรือสายงานที่มีส่วนร่วมในการทำหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับข้อมูลภายในนั้น (๔) กรรมการ อนุกรรมการ ผู้แทนนิติบุคคล ตัวแทน ลูกจ้าง พนักงาน ที่ปรึกษา หรือผู้ปฏิบัติงานในหน่วยงานของรัฐ สำนักงานตลาดหลักทรัพย์ ศูนย์ซื้อขายหลักทรัพย์ หรือศูนย์ซื้อขายสัญญาซื้อขายล่วงหน้า ซึ่งอยู่ในตำแหน่งหรือฐานะที่สามารถรู้ข้อมูลภายในอันได้มาจากการปฏิบัติหน้าที่ของตน (๕) นิติบุคคลซึ่งบุคคลตาม (๑) (๒) (๓) หรือ (๔) มีอำนาจควบคุมกิจการ ส่วนมาตรา ๒๔๔ บัญญัติให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าบุคคลดังต่อไปนี้

ต่อไปนี้ ซึ่งมีพฤติกรรมการซื้อขายหลักทรัพย์หรือเข้าผูกพันตามสัญญาซื้อขายล่วงหน้าที่เกิดไปจากปกติวิสัยของตน เป็นบุคคลซึ่งรู้หรือครอบครองข้อมูลภายในตามมาตรา ๒๔๒ ได้แก่ (๑) ผู้ถือหลักทรัพย์เกินร้อยละห้าของหลักทรัพย์ที่จำหน่ายได้แล้วทั้งหมดของบริษัทที่ออกหลักทรัพย์โดยให้นับรวมหลักทรัพย์ที่ถือโดยคู่สมรสหรือผู้ที่อยู่กินด้วยกันฉันสามีภริยา และบุตรที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะของผู้ถือหลักทรัพย์ (๒) กรรมการ ผู้บริหาร ผู้มีอำนาจควบคุมกิจการ พนักงาน หรือลูกจ้างของกิจการในกลุ่มของบริษัทที่ออกหลักทรัพย์ ซึ่งอยู่ในตำแหน่งหรือสายงานที่รับผิดชอบข้อมูลภายในหรือที่สามารถเข้าถึงข้อมูลภายในได้ โดยกิจการในกลุ่มของบริษัทที่ออกหลักทรัพย์ตาม (๒) หมายความว่า บริษัทใหญ่ บริษัทย่อย หรือบริษัทร่วมของบริษัทที่ออกหลักทรัพย์ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการ ก.ล.ต. ประกาศกำหนด (๓) บุพการี ผู้สืบสันดาน ผู้รับบุตรบุญธรรม หรือบุตรบุญธรรมของบุคคลตามมาตรา ๒๔๓ (๔) พี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกัน หรือพี่น้องร่วมบิดาหรือร่วมมารดาเดียวกันของบุคคลตามมาตรา ๒๔๓ (๕) คู่สมรสหรือผู้ที่อยู่กินด้วยกันฉันสามีภริยาของบุคคลตามมาตรา ๒๔๓ หรือบุคคลตาม (๓) หรือ (๔)

เห็นว่า บทบัญญัติมาตรา ๒๔๓ และมาตรา ๒๔๔ ต่างเป็นบทสันนิษฐานความรับผิดของบุคคล กล่าวคือหากบุคคลดังกล่าวมีกรณีที่เข้าเงื่อนไขตามที่บัญญัติไว้แล้วย่อมต้องตกเป็นบุคคลผู้ซึ่งรู้หรือครอบครองข้อมูลภายใน ซึ่งเมื่อพิจารณาจากความหมายของบุคคลผู้ซึ่งรู้หรือครอบครองข้อมูลภายในที่ว่า เป็นบุคคลที่รู้หรือครอบครองข้อมูลที่ยังมิได้มีการเปิดเผยต่อประชาชนเป็นการทั่วไป โดยที่ข้อมูลดังกล่าวนั้นเป็นข้อมูลซึ่งเป็นสาระสำคัญต่อการเปลี่ยนแปลงราคาหรือข้อมูลของมูลค่าหลักทรัพย์แล้ว จะพบว่าบุคคลดังกล่าว นั้น มักจะเป็นบุคคลที่อยู่ในสายงานบริหารหรือบุคคลที่มีความใกล้ชิดกับบุคคลดังกล่าว หรือเป็นบุคคลที่มีความเกี่ยวพันโดยตรงกับนิติบุคคลผู้ออกหลักทรัพย์ หรือเสนอขายหลักทรัพย์ ประกอบกับการกระทำความผิดที่เกี่ยวข้องกับการซื้อขายหลักทรัพย์นั้น โดยส่วนใหญ่มักมีลักษณะเป็นการร่วมกันกระทำความผิดเป็นกระบวนกร หรือมีการวางแผนเป็นขั้นเป็นตอน มีโอกาสสูงที่ผู้ร่วมกระทำความผิดเป็นบุคคลตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๔๓ และมาตรา ๒๔๔ การที่พระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ ได้กำหนดบทสันนิษฐานไว้ในมาตรา ๒๔๓ และมาตรา ๒๔๔ นั้นก็เพื่อมุ่งประสงค์ที่จะเอาผิดแก่บุคคลที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการกระทำอันเป็นการฝ่าฝืนมาตรา ๒๔๒ อันเป็นการกระทำที่ส่งผลกระทบต่อ การเสนอขายหลักทรัพย์แก่ประชาชน หากเกิดความเสียหายขึ้นย่อมต้องส่งผลเสียหายต่อการลงทุนของประชาชนในวงกว้าง ประกอบกับบทสันนิษฐานดังกล่าวนั้นก็มิใช่บทสันนิษฐานเด็ดขาดที่ไม่สามารถพิสูจน์เพื่อหักล้างได้ กล่าวคือบุคคลตามมาตรา ๒๔๓ และมาตรา ๒๔๔ ยังคงสามารถพิสูจน์หักล้างเพื่อแก้ข้อสันนิษฐาน

ได้ว่าตนมิใช่บุคคลซึ่งรู้หรือครอบครองข้อมูลภายในที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดตามมาตรา ๒๔๒ ทั้งบทสันนิษฐานดังกล่าวยังมีได้สร้างภาระแก่บุคคลตามมาตรา ๒๔๓ และมาตรา ๒๔๔ แต่เพียงฝ่ายเดียวหรือเป็นบทสันนิษฐานให้จำเลยต้องรับผิดชอบในทันทีแต่อย่างใด โจทก์เองย่อมมีภาระในการพิสูจน์ข้อเท็จจริงเบื้องต้นว่าจำเลยเป็นบุคคลซึ่งรู้หรือครอบครองข้อมูลภายในตามมาตรา ๒๔๓ และมาตรา ๒๔๔ หรือไม่ และยังคงต้องพิสูจน์ต่อไปอีกว่ามีการกระทำความผิดอันเป็นการฝ่าฝืนข้อห้ามตามที่มาตรา ๒๔๒ บัญญัติไว้หรือไม่ ดังนั้น บทบัญญัติมาตรา ๒๔๓ และมาตรา ๒๔๔ จึงไม่ได้เป็นบทบัญญัติที่สันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยมีความผิด หรือผลึกภาระการพิสูจน์ความบริสุทธิ์ไปให้แก่จำเลยโดยที่โจทก์ไม่จำเป็นต้องมีภาระการพิสูจน์ในประเด็นใด และแม้ว่าบทบัญญัติดังกล่าวจะเพิ่มภาระการพิสูจน์ให้แก่บุคคลตามข้อสันนิษฐานดังกล่าวอยู่บ้างก็ตาม แต่เพื่อเป็นการลดปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินคดีหลักทรัพย์ และป้องกันการกระทำความผิดอันไม่เป็นที่เกี่ยวข้องกับการซื้อขายหลักทรัพย์ ทั้งยังเพิ่มประสิทธิภาพในการบังคับใช้พระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ ให้เหมาะสมกับสภาพการณ์ปัจจุบัน ส่งผลให้ผู้ลงทุนได้รับการคุ้มครองซึ่งเป็นประโยชน์อย่างยิ่งกับภาคเศรษฐกิจของประเทศ ดังนั้น พระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๒๔๓ และมาตรา ๒๔๔ จึงไม่ขัดต่อหลักนิติธรรม ไม่เพิ่มภาระหรือจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลเกินสมควรแก่เหตุหรือกระทบต่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ และไม่ขัดต่อหลักสันนิษฐานไว้ก่อนว่าจำเลยหรือผู้ต้องหาไม่มีความผิด จึงไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๒๘ วรรคสอง

ประเด็นที่สอง พระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๓๑๗/๑๓ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ วรรคหนึ่ง หรือไม่

ข้อโต้แย้งที่ว่า พระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๓๑๗/๑๓ ที่บัญญัติให้นำอายุความฟ้องคดีอาญามาใช้บังคับแก่การฟ้องคดีเพื่อกำหนดมาตรการลงโทษทางแพ่งสำหรับการกระทำความผิดที่อาจดำเนินการมาตรการลงโทษทางแพ่งได้ตามมาตรา ๓๑๗/๑ ทั้งที่การฟ้องบังคับมาตรการลงโทษทางแพ่งมีบทลงโทษให้ชำระเงิน ต้องนำอายุความละเมิดตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาใช้บังคับ การที่กำหนดให้มาตรการลงโทษทางแพ่งมีอายุความยาวนานขึ้นอันเป็นโทษแก่ผู้กระทำความผิดถือเป็นการจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของผู้กระทำความผิดเกินสมควรแก่เหตุกระทบต่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของบุคคล และไม่ระบุเหตุผลและความจำเป็นในการจำกัดสิทธิไว้ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ วรรคหนึ่ง เห็นว่า มาตรการลงโทษทางแพ่งถือเป็นมาตรการที่รัฐนำมาใช้เพื่อให้การบังคับใช้กฎหมายเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ โดยส่วนใหญ่มาตรการลงโทษ

ทางแพ่งนั้นจะนำมาบังคับใช้กับคดีหรือการกระทำความผิดที่ส่งผลเสียหายในวงกว้าง หรือเป็นการกระทำที่สร้างความเสียหายต่อประชาชนโดยทั่วไป และเป็นมาตรการทางเลือกในการลงโทษผู้กระทำความผิด โดยหากเลือกใช้มาตรการลงโทษทางแพ่งและผู้กระทำความผิดปฏิบัติตามเงื่อนไขอย่างครบถ้วนแล้วจะทำให้สิทธิในการนำคดีอาญามาฟ้องระงับสิ้นไป ซึ่งมีความแตกต่างจากการดำเนินคดีละเมิดตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ที่มุ่งหมายให้บุคคลผู้ทำละเมิดชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเพื่อการละเมิดที่ตนได้ก่อให้เกิดความเสียหายต่อสิทธิหน้าที่ตามกฎหมายของบุคคลอื่นซึ่งเป็นความเสียหายที่เกิดขึ้นเฉพาะบุคคลรายกรณีไป ด้วยเหตุที่มาตรการลงโทษทางแพ่งมีความมุ่งหมายใช้บังคับกับความผิดที่อาจส่งผลให้เกิดความเสียหายที่กระทบต่อประชาชนที่รุนแรงมากกว่าความรับผิดทางละเมิดและเป็นมาตรการทางเลือกแก่ผู้กระทำความผิดนั้น การที่บทบัญญัติมาตรา ๓๑๗/๑๓ กำหนดให้อายุความที่ใช้บังคับกับมาตรการลงโทษทางแพ่งยึดโยงกับอายุความทางอาญาเพื่อประโยชน์ในการนำตัวผู้กระทำความผิดมาลงโทษ และเพื่อมิให้เกิดกรณีการหลบหนีไปเพื่อให้พ้นกำหนดอายุความ แม้ว่าบทบัญญัตินี้ดังกล่าวจะเป็นการเพิ่มภาระให้แก่บุคคลผู้กระทำความผิดตกอยู่ภายใต้อายุความที่ยาวกว่าอายุความละเมิดอยู่บ้าง แต่เมื่อพิจารณาจากอายุความที่ใช้บังคับมาตรการลงโทษทางแพ่งเทียบเคียงกับประโยชน์สาธารณะในการป้องกันอาชญากรรมทางเศรษฐกิจซึ่งส่งผลกระทบต่อความเชื่อมั่นของนักลงทุนและประชาชนทั่วไปวงกว้าง ย่อมทำให้เกิดประโยชน์ในเชิงการบังคับโทษกับผู้กระทำความผิด กรณีจึงถือไม่ได้ว่าพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๓๑๗/๑๓ ขัดต่อหลักนิติธรรม เพิ่มภาระหรือจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลเกินสมควรแก่เหตุหรือกระทบต่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์อันจะขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ วรรคหนึ่ง แต่อย่างใด

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงเห็นว่า ประเด็นที่หนึ่ง พระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๒๔๓ และมาตรา ๒๔๔ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๒๙ วรรคสอง และประเด็นที่สอง พระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๓๑๗/๑๓ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ วรรคหนึ่ง



(นายนครินทร์ เมฆไตรรัตน์)

ประธานศาลรัฐธรรมนูญ